

Kelte

Aludtamban, kezdeném, és kijavítasz. Álmodban! Jó, jó, de nem volt álom, csak a szemhunyás, a szuszogás erősödött. És néztél, arra még emlékszem. Igen, öt perc, nem több, és vége, mozdulatlan. Mosolyogsz, hajolsz, a csók álmos és lassú.

Munkába kelünk, már eldöntöd, hamarabb mész, hajtás előtti hajtás, vagyis: iskolafeladat. Tanulsz. Az is munka, jelzem, és nem hagyom, hogy kijavíts, hogy tudom, tudom, nem igazán az, mert feladat, amiért nem pénz, hanem jegy jár. Neked mindig jó.

Nem emlékszel rájuk, mégis álmodsz. A nő emlékszik és így egyben bizonyítékként szolgál. Én vagyok a bizonyíték az álmok létezésére.

Kimész rendbetenni magad, felkelek és a gépet kapcsolom, ej, mennyire ösztönből, el se hinném, ha mást hallanék, hogy első dolga, még a wc előtt, a zúgás elindítása.

Az álmok előtt, kezdem hangosan, hogy halld a csobogástól és a két ajtótól, még előttük, mennyi mindent csináltunk volna! Az öregedés az alvással rokon, vitalitás, vitamin... Mi van még? Alvás, alvadt vér szaga, aludttej, alom...

Milyen idő lesz? Ismersz, érzékeny vagyok a számokra, percek, hőfokok, mennyi ruhába menjek, a bringán másképp hat az idő, a hajtástól átmelegszem, a buszon fáznék.

Aludtam volna, jaj, még mennyit! Szorul a szemem a héjba, nem nyitom meg a levelezőt, csak a fokok érdekelnek, a híreket a munkába hagyom. Most hideg van, de jó időt ír. Szép az a sálad, még nem láttam.

Hajtod nyakra az anyagot és kéred a kulcsot, nem kell kijönnöd, nyitom, hozom, megyek. Kikapcsolom a gépet, a zúgás a fülembé költözik és folyik tovább.

Tőlem busszal mész, azt nem szereted, a metróra esküszöl, nem csak a hideg és a bűdös miatt. Jobban elférsz az idegenektől. Nekem könnyű tekerni, magamban vagyok, fagyban is csak az eszközök zúgnak mellettem és gyorsan eltűnő, fázós járdautasok.

Az ajtóból visszaveszem a kulcsot, mész, hogy hívták Popeye kedvesét? Megnézem, mondom és csókokat adok a gangról, a vaskapu álmosan hajlik a zárba. Kikapcsoltam a gépet, most bekapcsolom és írom az sms-t, miközben öltözök. Olive Oyl. Visszaírod, tényleg, nem nézünk meg egyet? Nem a filmet, a mesét!

Dehogynem, mondom a gépnek már a munkában és próbálok tölteni estére, egy epizód, egy rész, mese. Töltök, vagyis hát nézem tehetetlenül, ahogy vaskapusan-álmosan hajlítja és csikozza a gép az időt.